

GIẢI THÍCH NỘI DUNG TAM THỜI HỆ NIỆM (10/08/2026)

I. Tín Hiệu "Đại Nguyên Vương" & Bản Chất Của Sự Kết Nối Mạng

"Đại Nguyên Vương hòa hợp trong từng hạt bụi".

Đệ tử:— "Đại Nguyên Vương" là chỉ Đức Phật ạ?

Thầy: Đúng vậy. Mạng Internet của Đức Phật luôn tồn tại, loại tín hiệu Wifi này luôn luôn có sẵn; chỉ cần con kết nối là tự nhiên nhận được. Dù con là ai, dù có bao nhiêu người đi chẳng nữa, Ngài đều có thể hòa hợp hoàn hảo với con. Đăng nhập vào trang web của Ngài, cảm nhận tất cả những gì của Ngài — đó gọi là "Đại Nguyên Vương hòa hợp trong từng hạt bụi".

Đệ tử: Muốn kết nối mạng với Phật thì phải mất mấy ngày ạ? Ý con là khoảng thời gian ấy. Ví dụ như con niệm Bồ Tát Quán Thế Âm, muốn kết nối mạng với Ngài thì niệm danh hiệu Ngài đúng không ạ? Con phải niệm bao lâu thì mới nhập được vào mạng của Ngài?

Thầy: Lên mạng thì chỉ trong chớp mắt là lên được ngay! Chỉ cần tài khoản và mật khẩu của con đúng chuẩn, trong chớp mắt con đăng ký xong là được rồi.

Đệ tử: Con niệm mà có lên được đâu ạ.

Thầy: Làm gì có chuyện không lên được.

Đệ tử: Con niệm rồi, nhưng con không nhìn thấy nội dung trang web của Ngài.

Thầy: Đó là vì con không hiểu trang web của Ngài trông như thế nào. Nếu con hiểu rồi thì chỉ trong chớp mắt là lên được ngay.

Đệ tử: Trong chớp mắt lên được rồi, Thầy có thể tiết lộ chút tin tức không ạ? Trang web của Ngài trông như thế nào?

Thầy: Có loại cao cấp, có loại sơ cấp.

Đệ tử: Loại sơ cấp trông như thế nào ạ?

Thầy: Ví dụ như Bồ Tát Quán Thế Âm "nuông theo tiếng gọi mà cứu khổ" (*tầm thanh cứu khổ*), cái đó là loại sơ cấp nhất, vì cấp cao hơn chúng sinh không cảm nhận nổi.

Cho nên bất luận con đang ở trong tai nạn, khôn khổ, hay trạng thái căng thẳng như thế nào, Ngài đều có thể hóa giải những nỗi khổ trước mắt đó cho con — gọi là "nuông theo

tiếng gọi mà cứu khổ". Chỉ cần con có tiếng niệm xướng, Ngài nương theo tiếng đó kết nối mạng trực tiếp với con, hóa giải nỗi khổ cho con. Lại cực kỳ hiệu nghiệm, ứng nghiệm 100%! Hồi mới bắt đầu học Phật thầy rất hay dùng cách này, dùng tới cuối cùng vì lần nào cũng nghiệm cả!

Đệ tử: Thầy cho một ví dụ đi ạ. Ví dụ Thầy gặp chuyện gì rồi Thầy niệm?

Thầy: Có một lần mấy người chúng thầy đi trên đường, không có tiền đi xe đành phải đi bộ. Đang đi thì trời bắt đầu mưa. Chúng thầy mới nghĩ: Chẳng lẽ lại cứ như mấy con gà mắc mưa mà bước tiếp thế này thì coi không được chút nào, vì chẳng ai đi đường kiểu đó cả. Người ta lại bảo mấy đứa thanh niên này có bị bệnh không. Thế là thầy cầu Bồ Tát, trời tạnh mưa ngay lập tức! Những chuyện tương tự như thế có rất rất nhiều. Cuối cùng hiểu triệt để rồi thì không còn tâm trí đâu mà đi thử hay không thử nữa, vì con đã biết rồi, đi thử nữa chẳng còn ý nghĩa gì.

Đệ tử: Lúc đó đồng nghĩa với việc Thầy đã kết nối mạng với Ngài, và Ngài cứu khổ cho Thầy phải không ạ?

Thầy: Bất kỳ lúc nào, tuyệt đối ứng nghiệm!

Đệ tử: Con cứ tưởng là sẽ nhìn thấy nội dung trang web của Ngài cơ.

Thầy: Nội dung của Ngài chính là **hóa giải nỗi khổ cho con!** Bất luận con gặp phải khung cảnh nào, gặp phải chuyện gì, chỉ cần con niệm là Ngài giúp con xoa dịu vấn đề đó.

Đệ tử: Ý con là nhìn thấy cảnh giới của Ngài kiểu như thế cơ.

Thầy: Đó chính là cảnh giới của Ngài rồi đấy!

Đệ tử: Con chỉ có thể nhìn thấy một tẹo đó thôi đúng không ạ? Con cầu bao nhiêu thì coi như kết nối bấy nhiêu.

Thầy: Đúng vậy, ngay tại cái điểm đó của con! Ví dụ như con gặp sư tử sư hổ, con chạy không nổi, chân sệt đến nhũn ra đành ngồi chờ nó ăn thịt, nhưng con lại không muốn bị nó ăn — mau niệm Bồ Tát Quán Thế Âm! Lúc này Ngài sẽ tạo ra hiệu quả đó.

Đệ tử: Hồi Thầy mới tới đây, chẳng phải Thầy từng chia sẻ với chúng con một lần sao? Thầy bảo lúc qua cửa hải quan Thầy sợ, sau đó niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thế là họ chẳng hỏi câu nào cho qua luôn.

Đệ tử 1: Con cứ tưởng là mình có thể nhìn thấy toàn bộ trang web của Ngài cơ.

Thầy: Chính là cái này đây! Chuyện trước mắt của con — trong kinh điển đã giảng rồi, phẩm *Quán Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn* đã giảng rồi: Chuyện trước mắt của con là gì, Ngài sẽ giúp con giải quyết cái đó. Chuyện trước mắt của con được Ngài giúp giải quyết xong — thế là được rồi! Bản thân Ngài bảo đảm chính là bảo đảm cái này cho con mà.

Đệ tử: Giờ con mới hiểu, hóa ra là sự trải nghiệm ngay tại cái điểm đó, chứ không phải là toàn bộ trang web.

Thầy: Đây chính là trang web của Ngài đây!

II. Thần Chú & Điều Kiện Để Đi Vào Cấp Mạng Cao Hơn

Đệ tử: Còn có những trang web khác, ví dụ như Chú Đại Bi của Ngài... con đều muốn xem qua, lướt qua một chút.

Thầy: Mỗi cái có một việc riêng! Ở trang web Chú Đại Bi, trước tiên con **phải có quả báo của Mười Thiện Nghiệp** đã! Các con hiện tại nếu có quả báo của Mười Thiện Nghiệp thì sẽ có **Phạn âm thanh**. Ví dụ: Không nói lời thô ác (*khẩu nghiệp*) thì sẽ có Phạn âm thanh. Có Phạn âm thanh con mới đủ sức phát ra âm thanh của thần chú; không có Phạn âm thanh thì căn bản không phát ra nổi âm thanh đó, thế thì con học không thể nào thành công được.

Mặt khác, con **phải đầy đủ Tướng Mạo của Chú Đại Bi**! Giống như tướng mạo đôi mắt có tác dụng gì? Tác dụng nhìn vạn vật! Tướng mạo đôi tai có tác dụng nghe âm thanh! Tướng mạo cái mũi là ngửi, cái lưỡi là nếm... Mỗi một tướng mạo của con đều có tác dụng của nó.

Thế nếu con đầy đủ Tướng mạo Chú Đại Bi thì con có thể phát huy tác dụng của Chú Đại Bi. Con có Tướng mạo Chú Đại Bi chưa? Quả báo Mười Thiện Nghiệp không có, Tướng mạo Chú Đại Bi không có, thế con có Lời Nguyện đối với Bồ Tát Quán Thế Âm chưa?

Đệ tử: Chưa ạ. Con cứ tưởng kết nối mạng với Ngài là chỉ cần niệm danh hiệu Ngài là nhìn thấy trang web đó rồi, hóa ra vẫn không được, muốn xem trang web đó còn phải có Tướng Mạo nữa.

Thầy: Đúng thế chứ! Đó là điều kiện. Nghĩa là địa chỉ trang web con nhập không đúng, mật khẩu cũng không đúng thì đương nhiên con không chui vào được rồi.

Đệ tử: Muốn vào trang web cấp tiếp theo lại phải nhập lại mật khẩu — mười loại tương mao. Không phải con cứ niệm danh hiệu Ngài một cái là lướt được toàn bộ trang web của Ngài sao? Hóa ra không phải, chỉ kết nối được đúng cái điểm tương ứng thôi.

Thầy: Trong phẩm *Phổ Môn* có ghi đầy đủ lợi ích con nên nhận được khi niệm danh hiệu.

Đệ tử: Không phải niệm danh hiệu là nhận được tất cả mọi lợi ích, trong đó Ngài có liệt kê rõ nhận được bao nhiêu.

Thầy: Làm sao nhận hết được! Vì cái đường truyền đó quá hẹp, đồ to dùng căn bản không chui qua nổi. Thứ to dùng phải đặt vào không gian lớn chứ! Bằng thông mạng truyền tải cũng phải rộng rãi, con làm hẹp tẹo thế thì sao chui qua được?

III. Bài Văn Sám Hối & Chân Lý Về Sự "Thử Sai" Của Khoa Học

Đệ tử: "Lại vì chúng con, hết lòng sám hối" — Trung Phong Quốc Sư muốn thay mặt đại chúng tại hiện trường sám hối ạ? Vì mọi người ở đó cũng sám hối nhưng tâm lực dùng không tới phải không ạ?

Thầy: Đúng vậy. Họ không biết cụ thể phải sám hối cái gì, thậm chí không biết câu nào mình nói sai, việc gì mình làm sai. Con người ta đôi khi thật sự không biết lời mình nói ra là đúng hay sai, tư tưởng đó là đúng hay sai.

Cho nên rất nhiều nhà khoa học không phải là người nghiên cứu chân chính đâu. Gọi là gì? Gọi là **Kẻ Thử Sai**! Thông qua hàng triệu lần thử sai, loại trừ hết tất cả cái sai thì thứ còn lại là cái đúng.

Họ không giống như Nikola Tesla. Nikola Tesla không cần thử sai! Ông ấy hiện ra hoàn hảo trực tiếp ngay trong bộ não, ông ấy chỉ cần lấy bút ghi lại, vẽ cái sơ đồ đó ra là xong, dùng được trực tiếp luôn chứ không cần thử sai.

Những nhà khoa học đi thử sai kia chỉ có thể coi như đứa trẻ chơi đồ chơi: Thử từng cái từng cái một, cái đó không thể gọi là nhà khoa học chính thống được. Nhà khoa học duy nhất chính là Nikola Tesla! Vì ông ấy muốn làm cái gì là trong não tự động xuất hiện cái đó, thậm chí toàn bộ cấu trúc tỉ mỉ của một thiết bị — trọn bộ luôn — ông ấy chỉ cần lấy bút ghi chép lại, chép nguyên xi cái hình đó ra là xong, đem dùng được ngay.

Đệ tử: Thế ông ấy có phải từ sự thử sai ban đầu rồi cuối cùng mới luyện thành thể này không ạ?

Thầy: Không phải!

Đệ tử: Tự động ông ấy kết nối với cái Mạng này ạ?

Thầy: Ông ấy (Nikola Tesla) là cao nhân duy nhất! Thời đó rất nhiều người tại hiện trường không tin, đặc biệt là ông chủ Edison của ông ấy. Vì ông ấy không có tiền nên phải đi làm thuê cho người khác. Ban đầu ông ấy làm ra cái gì cũng hoàn thành ngay lập tức nên chẳng ai tin, đành phải mang đi thử.

Cuối cùng thử ra đúng thật! Nhưng mấy cái người đó — đặc biệt là Edison — đã lừa ông ấy rất nhiều công nghệ, lừa rất nhiều tiền, cuối cùng làm ông ấy sợ hãi. Vì toàn là kẻ lừa đảo thì biết làm sao? Ông ấy bắt đầu dùng mật khẩu để viết các công trình của mình, cho nên mỗi một thứ của ông ấy đều là một hệ thống mật khẩu hoàn toàn mới. Cuối cùng làm cho ngay cả bộ phận tình báo quốc gia cũng không giải mã nổi. Lúc ông ấy lâm chung, tất cả ghi chép của ông ấy đều bị bộ phận tình báo bê đi hết. Bê đi rồi thì không còn ai nhắc tới chuyện đó nữa.

Cho nên người như ông ấy được tính là cao nhân Hàng Nhất; Einstein thuộc về cao nhân Hàng Hai; còn như Newton thì thuộc loại Hàng Ba không xếp hạng!

Đệ tử: Cao nhân Hàng Hai thì trông như thế nào ạ?

Thầy: Trình độ như Einstein là Hàng Hai.

Đệ tử: Ông ấy có phải thí nghiệm không ạ?

Thầy: Mấy lý thuyết của ông ấy rất khó kiểm chứng. Ví dụ ông ấy phát hiện ra rất nhiều thứ, nhưng những thứ đó lúc bấy giờ chính bản thân ông ấy cũng không kiểm chứng được, người khác cũng không kiểm chứng được. Mãi đến thời kỳ sau này — vài chục năm gần đây — rất nhiều lý thuyết của ông ấy mới lần lượt được khoa học kiểm chứng, đặc biệt là trong thiên văn học đã kiểm chứng một số lý thuyết của ông ấy và cuối cùng xác nhận là đúng.

Cho nên như ông ấy chỉ tính là Hàng Hai, vì ông ấy không thể lập tức mang ra dùng ngay được. Ông ấy có, ông ấy có thể nói ra, nhưng ông ấy không thể dùng ngay lập tức, thậm chí chính ông ấy cũng không hiểu hết.

Đệ tử: Dùng trực tiếp được là Hàng Nhất; không dùng ngay được nhưng biết được là Hàng Hai; Hàng Ba thì suốt ngày đi thử sai.

Thầy: Ừ.

Đệ tử: Thế còn loại không xếp hạng ạ?

Thầy: Tốt nhất bây giờ các con đi tìm hiểu sự tích của ba nhà khoa học này ra là biết sự sai biệt của họ liền. Từ Newton trở xuống đều là Hàng Ba — phải thử sai mới tìm ra được. Bao gồm cả Elon Musk cũng là đang liên tục thử sai: Loại trừ dần dần các lỗi sai, thử ra chỗ nào có lỗi thì loại trừ... Cho nên so với những nhà khoa học đỉnh cao chân chính thì họ hoàn toàn khác biệt.

Đệ tử: Loại như Nikola Tesla là kết nối mạng trực tiếp lấy xuống dùng luôn.

Thầy: Đúng vậy! Chỉ cần ông ấy nghĩ cái gì là trong não tự động xuất hiện, viết ra vẽ hình ra ông ấy còn chẳng cần động bút — ông ấy cứ ngồi đó, mà lại trọn bộ không thiếu một chữ! Cuối cùng ông ấy sắp xếp xong xuôi mới chép nó lên giấy.

Đệ tử: Ông ấy có bảo với người khác là ông ấy làm như thế không ạ?

Thầy: Có chứ, nhưng nói ra người ta có tin đâu!

Đệ tử: Vì người khác làm gì có kinh nghiệm đó!

Thầy: Không những không có kinh nghiệm mà còn chưa bao giờ nghe nói tới! Từ xưa tới nay chưa từng tồn tại chuyện này, vì dung lượng bộ não làm sao chứa nổi? Con ở trong não viết một bài văn, viết tới đoạn sau chắc chắn quên mất đoạn trước rồi, làm sao có chuyện không sót một chữ nào! Con vẽ một bức hình, cái hình đó có thể hiển hiện hoàn hảo.

Đệ tử: Chắc ông ấy không để trong não đâu ạ, cái "Thư viện" này của ông ấy nằm ở ngoài không gian, ở trong hư không đúng không ạ?

Thầy: Cái đó thì chẳng ai biết được, dù sao ông ấy bảo tất cả đều nằm trong bộ não của ông ấy.

Đệ tử:

"Mỗ đẳng tự tàng vô lượng kiếp,

Bất giác bất tri nhiễm chư trần.

Phật tại thế thời ngã trầm luân,
Kim đắc nhân thân Phật diệt độ.
Áo nảo đắc thân đa nghiệp chướng,
Bất kiến Như Lai kim sắc thân.
Ngã kim đối Phật Pháp Tăng tiền,
Nhất nhất phi trần giai sám hối."

**“Chúng con từ muôn vàn kiếp trước,
Chẳng giác chẳng biết nhiễm bụi trần.
Khi Phật tại thế con trầm luân,
Nay được thân người Phật diệt độ.
Trầm tư thân mình nhiều nghiệp chướng,
Chẳng thấy Như Lai thân sắc vàng.
Con nay trước Phật Pháp Tăng bảo,
Bày tỏ hết ra thấy sám hối.”**

Đoạn này nói trực bạch quá! "Khi Phật tại thế con trầm luân" — tức là con còn đang ngâm mình trong Ba Đường Ác nên không gặp được Phật ạ?

Thầy: Ủ.

Đệ tử: Rồi bây giờ con mới chui ra được, kiếm được cái thân người thì Phật lại diệt độ mất rồi. Con không có duyên với Phật!

Thầy: Con không thiết lập Duyên thì làm sao mà có Duyên được?! Con đã thực sự đem trọn vẹn Thân Tâm quy y Phật chưa? Đã là của Phật chưa? Hay con vẫn hoàn toàn là của chính con, hoàn toàn là của vọng tưởng của con, hoàn toàn là của Ma Quỷ?!

Thế nào là Ma Quỷ? Phiền Não Ma chính là Ma! Con một lòng một dạ ở đó nuôi dưỡng Phiền Não Ma, cúng dường Phiền Não Ma, tôn trọng Phiền Não Ma, phục tùng Phiền Não Ma — thì con chính là một con Ma Tử (con của ma)! Con có duyên với Ma Quỷ thì làm sao con có duyên với Phật được?!

Nhớ kỹ: **Có Duyên mới có thể gặp nhau, vĩnh viễn có Duyên mới có thể vĩnh hằng ở bên nhau.** Con chưa từng đi thiết lập cái điều này với Phật, mà con lại muốn ở bên Ngài — làm sao mà có thể?!

Đệ tử: Con đã thiết lập quan hệ vĩnh hằng với Ma đúng không ạ?

Thầy: Thế đấy! Cho nên đời đời kiếp kiếp con cứ ngâm mình cùng với Phiền Não Ma của con, ngâm mình cùng với Ngũ Âm Ma của con.

Đệ tử: Phải chặt đứt cái đó đi! Bây giờ phải thiết lập nhân duyên với Phật, phải ở bên Phật mãi mãi, vĩnh hằng ở bên nhau.

Thầy: Thế mới đúng chứ! Con có cái Nhân này rồi mới thiết lập nên Duyên, thì tương lai con mới có thể ở bên Phật được. Nhưng hiện tại con vẫn chưa chặt đứt sự tôn trọng phiền não, sự phục tùng phiền não, sự cúng dường Phiền Não Ma — con vẫn đang đi thiết lập quan hệ với nó cơ mà!

Đệ tử: Từ bây giờ chặt đứt nó đi!

Thầy: Thầy đâu có thấy con chặt đứt đâu.

Đệ tử: Đang chặt đang chém đây ạ, chỉ là cái dao hơi cùn nên đang băm chặt.

Thầy: Thực ra cái đó chẳng cần băm chặt gì cả.

Đệ tử: Nhưng con cứ thấy hơi tiếc tiếc...

Thầy: Ớ hừ! Tiếc tiếc (không nỡ đứt đoạn với Ma) là THẬT ĐÁY!

Vì bảo con không tham nữa thì con thấy hơi khó chịu; bảo con không sân hận nữa thì con lại nín không nổi; bảo con đừng vọng tưởng nhảm nhí nữa — Si chính là si tâm vọng tưởng mà, si chính là vọng tưởng nhảm nhí — thì con cũng không muốn đụng tới nó.

Cái tâm Cống Cao Ngã Mạn luôn tự đặt mình lên cao vì sợ người khác coi thường, con cũng không muốn vứt nó đi. Nghi ngờ hết cái này tới cái nọ mà chẳng chịu đi kiểm chứng cái gì, chỉ dựa vào sự nghi ngờ suông... Thế thì con bảo rốt cuộc mấy con Phiền Não Ma "Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi" này con đang ôm chặt lấy không chịu buông! Thế thì đương nhiên là vô duyên với Phật rồi, con đang trói chặt trói cứng với Phiền Não Ma kia, duyên phận sâu đậm lắm!

Đệ tử: Cho nên bao nhiêu năm không thành công được thì đừng trách người khác, là do mình đã trói chặt với nó rồi.

Thầy: Đúng thế! Con trói chặt với nó (Ma) rồi nên khi Phật tại thế con còn đang luân hồi ở đâu đâu ấy. Rất khó khăn mới kiếm được cái thân người thì Phật lại diệt độ mất rồi, lại rời đi rồi. Cái này không trách Phật được, trách bản thân không chịu thiết lập nhân duyên!

Ví dụ tại sao chúng ta niệm Phật, tại sao phải niệm công đức của Phật, niệm phước báo của Phật, niệm năng lực của Phật? Niệm nhiều rồi mới phát hiện ra **Phật thực sự quá tốt**, và **bản thân mình cũng vốn đầy đủ những tiềm năng giống hệt như Phật**! Tại sao ngày ngày mình lại cứ chạy theo Ma? Lại còn hiểu kính với Ma, chạy theo nó chỉ có nước chịu khổ!

Bản thân mình vốn đầy đủ tất cả những gì của Phật, tại sao mình không đi khai phá những gì của mình? Đức Phật đã đi đầu khai phá xong xuôi rồi, chúng ta cứ nương theo mẫu hình Ngài đã khai phá mà đi khai phá kho báu của chính mình — chẳng phải là xong rồi sao?!

Cái này cực kỳ quan trọng! Hiểu được chỗ này rồi thì mới có thể thực sự nói lời chia tay với Phiền Não Ma, Ngũ Âm Ma, thậm chí bảo "vĩnh viễn không gặp lại nữa"! Vì đi theo bọn chúng, ngày ngày hiểu kính bọn chúng đã làm cho chúng ta đời đời kiếp kiếp chịu đau khổ phiền não vô hạn. Hơn nữa chúng ta lại đang lấy chính cái Phật Tính vốn có của mình ra để đi hiểu kính nó — thật là một kẻ đáng thương tội nghiệp tội cùng!

V. Nhận Rõ "Vọng Lập Thị Phi" & Thiết Lập Tầm Mắt "Bát Chánh Đạo"

Đệ tử: "Bất giác bất tri nhiễm chư trần" — Lúc bị nhiễm căn bản không hề hay biết đúng không ạ?

Thầy: Đúng vậy. “Chẳng giác chẳng biết nhiễm bụi trần”. Ngày ngày bị những khái niệm sai lầm huân tập: Sự huân tập của những người xung quanh toàn là khái niệm sai lầm, sự huân tập của xã hội cũng toàn là khái niệm sai lầm — **trong cõi không có phải quấy lại vô có dựng ra phải quấy**!

Giống như Diễn-nhã-đạt-đa: Cái đầu của ông ấy vốn dĩ đang sờ sờ ở đó, tự nhiên đột nhiên nghĩ tới: *"Ôi chao, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái đầu của tôi! Tôi nhìn thấy đầu của tất cả mọi người, ôi chao tôi là một con quỷ không đầu!"*. Cái vọng tưởng này của ông ấy vừa kéo đến, nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng thực tế căn bản KHÔNG CÓ CÁI CHUYỆN ĐÓ! Cái đầu con nằm ngay ở đó, nó chưa từng biến mất, nhưng con lại kiên định cho rằng nó không còn nữa!

Cho nên con nên biết thế nào gọi là Vọng Tưởng: Cái chuyện CĂN BẢN KHÔNG TỒN TẠI mà con ngồi đó nghĩ — đó chẳng phải là Vọng Tưởng sao?!

Trước đây vẫn hay nói về Đúng - Sai, Phải - Quấy, Tốt - Xấu — đây toàn là Định Nghĩa của con người! Bản thân muôn vật không hề mang ý nghĩa Đúng - Sai, Phải - Quấy, Tốt - Xấu.

Ví dụ có những người cực kỳ thích ăn ớt thật cay, có những người lại cực kỳ sợ vì cay quá chịu không nổi, đau đớn khó chịu. Đây là hai loại định nghĩa hoàn toàn khác nhau: Một bên định nghĩa là Tốt (ngon), một bên định nghĩa là Không Tốt (dở). Con xem đây là hai loại định nghĩa. Định nghĩa lâu ngày rồi thì biến thành tập khí ngoan cố rất khó thay đổi.

Nhớ kỹ: **Con người ta đang sống trong tất cả những khái niệm định nghĩa này.**

Mấu chốt đầu tiên là con phải có **CHÁNH KIẾN** — sự hiểu biết đúng đắn về bản chất của tất cả những cái này là gì!

Ví dụ chúng ta nhìn thấy thế giới rực rỡ muôn màu "Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím" cái gì cũng có. Chánh kiến đúng đắn là: **Thế giới này KHÔNG CÓ MÀU SẮC!** Những màu sắc này trong thế giới thực sự không hiển hiện dưới dạng màu sắc, nó chỉ là những ngọn **SÓNG** (*Waves*) mà thôi, nó không phải là màu sắc!

Quả táo đỏ con nhìn thấy cũng không phải là màu đỏ. Bất kỳ một thứ gì con thường dùng thường ăn trong thực tế, những màu sắc đó không phải là màu sắc! Tại sao con lại nhìn thấy màu sắc? Vì những ngọn sóng này đi vào mắt con, tín hiệu hệ thống thần kinh truyền tới bộ não con, bộ não con "cụ thể hóa" nó ra, tổng hợp nó lại thành cái dạng đó, nên con mới cho rằng đó là màu đỏ. Thực ra thế giới này không tồn tại vấn đề màu sắc, tất cả chẳng qua chỉ là Sóng! Cái này hỏi các con đi học cấp ba chắc chắn từng học qua rồi, Vật lý cấp ba đều có cả.

Đệ tử: Có ạ, các dải sóng khác nhau, tần số sóng khác nhau.

Thầy: Thậm chí còn có rất nhiều sóng ánh sáng mắt chúng ta không nhìn thấy được. Dải quang phổ ánh sáng nhìn thấy được của chúng ta nằm trong một phạm vi cực kỳ hẹp. Ví dụ như tia hồng ngoại, tia tử ngoại, tia X... đều là thứ mắt con không nhìn thấy được. Con không nhìn thấy được, nhưng trong thế giới này những tia sáng đó thực sự **TỒN TẠI**.

Nếu con mở toàn bộ chức năng thị giác ra có thể nhìn thấy tất cả quang phổ, con sẽ phát hiện ra: Đôi mắt 1 chiều của con không nhìn thấy chuyện 2 chiều, đôi mắt 2 chiều không

nhìn thấy chuyện 3 chiều, đôi mắt 3 chiều không nhìn thấy chuyện 4 chiều, nhưng đôi mắt 3 chiều có thể nhìn thấy chuyện 1 chiều và 2 chiều!

Nghĩa là **Cõi Chiều Kích** (*Dimensions*) giới hạn những gì con có thể nhìn thấy, cộng thêm những gì bộ não con lắp ghép ra — rất nhiều thứ do bộ não con tự lắp ghép ra, bao gồm Đúng - Sai, Tốt - Xấu, Phải - Quấy, bao gồm cái con cho là Đỏ, Vàng, Lục... ba yếu tố màu sắc cũng đều do bộ não con cụ thể hóa hiển hiện ra cả!

Cho nên chúng ta phải có Chánh Kiến. Thế nào gọi là Chánh Kiến? Là **Thấy Đúng Sự Thật Chân Tướng Của Sự Vật**, không phải tự mình đặt cho nó một cái tên rồi đưa ra một định nghĩa, cũng không phải do bộ não cụ thể hóa lắp ghép ra một màu sắc, mà là **Thấy Chân Thật** — gọi là **Như Thực Kiến**. Thấy đúng như thực mới gọi là Chánh Kiến, trong đó không pha tạp một chút hư vọng nào!

Đệ tử: Nhưng hiện tại chúng con không làm được.

Thầy: Thế thì Đức Phật đã giảng về việc thế giới này rốt cuộc ra sao rồi, con tin Phật thì **đừng thêm vào một tẹo, cũng đừng bớt đi một tẹo, cũng đừng cải biến một tẹo**, giữ nguyên xi hương vị gốc — đó cũng gọi là Chánh Kiến!

Đệ tử: Lấy Cái Thấy của Phật về cho mình dùng thì chính là "Thấy Chân Thật" rồi? Bề hết Cái Thấy của Phật về đây cho mình dùng?

Thầy: Đó cũng là Chánh Kiến!

Có Chánh Kiến rồi con mới có thể có **Chánh Tri** (biết đúng đắn về những chuyện này), con mới có thể có **Chánh Ngữ** (lời nói đúng đắn). Bất kỳ một câu nào con nói ra mới có thể phù hợp với ý thích của người khác ngay thời điểm đó. Vì con biết rõ ràng người này là loại người gì, con nói những lời thích ứng với họ thì họ mới hiểu được, họ mới vui vẻ, họ mới thừa nhận con.

Ngoài Chánh Ngữ ra còn có **Chánh Nghiệp** — con biết việc này phải làm thế nào thì mới thành công, mới không làm sai. Con cũng biết nên tư duy vấn đề như thế nào thì mới gọi là **Chánh Tư Duy**.

Tất cả tất cả những thứ này đều được thiết lập trên nền tảng **Chánh Kiến**! Nếu không có Chánh Kiến thì Bát Chánh Đạo của con không tồn tại. Cho nên Bát Chánh Đạo chính là một pháp môn độc đáo mang tính toàn hệ thống của Phật pháp.

Những pháp môn toàn hệ thống độc đáo tương tự như Bát Chánh Đạo này Phật có bao nhiêu loại? **Có muôn vàn loại!** Nó tương ứng với muôn vàn căn cơ, ý thích cũng như phiền não của con người. Nếu chúng ta lần lượt nắm vững tất cả, gặp bất kỳ một người thuộc căn cơ, ý thích, phiền não nào con cũng có thể tìm ra Pháp tương ứng để giúp họ nhận được lợi ích.

VI. Tâm Thái Khi Ở Môi Trường Cõi Trời & Sự Mất Kiểm Soát Nơi Ý Thức

Đệ tử: Hôm qua Thầy giảng đoạn bảo sau này chúng con làm chư Thiên trên cõi Trời, có người chạy vật, có người làm cái này cái kia, thế là cổ mừng không xiết vì cổ luôn muốn làm chư Thiên cõi Trời. Mọi người mới hỏi cổ sao thích làm chư Thiên thế? Cổ bảo không biết, cứ nghe Thầy giảng về chư Thiên là cổ cực kỳ cực kỳ vui, kích động không xiết. Nhưng có những người lại bảo: "Tôi chẳng có cảm giác gì cả" — đúng là mỗi người một khác. Thế làm chư Thiên cõi Trời thì sẽ không bị huân tập bởi những tri kiến sai lầm này nữa đúng không ạ?

Thầy: Không phải! **Tâm con đặt ở đâu thì sẽ chịu sự huân tập của cái đó!**

Đệ tử: Làm chư Thiên thì tâm họ đặt ở đâu ạ?

Thầy: Đặt ở đâu chẳng được!

Đệ tử: Đặt sai cũng được ạ?

Thầy: Ủ! Ví dụ họ có thói quen rất nghiêm trọng: "Tôi thích ăn cái món đó", nhưng lên cõi Trời thì không có cái món đó nữa. Thế con bảo họ lại nhớ lại — vì chư Thiên có thần thông, có Túc Mạng Thông. Họ nhớ lại: "*Ồi chao, kiếp trước mình ăn cái xác chết đó ngon tuyệt, cái xác con heo, xác con gà... ăn xác chết ngon tuyệt!*". Mà trên cõi Trời làm gì có xác chết để ăn! Họ có Thiên Nhãn Thông nghĩa qua một cái: "*Ồ, ở cái xó kia có kìa, người ta đang ngồi ăn kìa!*".

Có những người không chỉ ăn xác chết, mà tim, gan, phèo, phổi cái gì cũng ăn, thậm chí nghiêm trọng hơn là cả ruột cũng ăn — cái ruột đựng toàn phân mà họ vẫn khen ngon!

Đệ tử: Càng thối càng thơm họ bảo thế.

Thầy: Thế đấy! Cho nên họ có cái thói quen nghiêm trọng đó thì đôi khi rất dễ bị Nghiệp Tập lôi kéo đi.

Đệ tử: Cứ trôi dạt trôi dạt là tụt xuống lại đúng không ạ? Họ có cái nghiệp tập đó, họ cứ nghĩ tới nó hoài thì họ có bị tụt xuống không?

Thầy: Thế thứ con cứ nghĩ hoài thì con có mò tới đó không? Đương nhiên là con sẽ mò tới rồi, còn phải nói nữa sao!

Đệ tử: Giả sử họ không bị nghiệp tập lôi kéo, thì ở trong môi trường cõi Trời thời thời khắc khắc thứ họ nghe thấy đều là Pháp đúng không ạ? Sẽ không giống như chúng con ở đây bị huân tập tri kiến sai lầm đúng không Thầy?

Thầy: Cái này cũng do **chính con chủ động**! Con chủ động tìm kiếm Pháp thì đâu đâu cũng là Pháp. Vua Trời (*Thiên Vương*) của mỗi một tầng Trời đều đang giảng Pháp, họ cũng đang giảng Pháp. Vua Trời của mỗi một tầng Trời đều là người thành tựu một Pháp — tức là họ đã thành tựu triệt để cái Pháp đó rồi.

Trong kinh *Hoa Nghiêm* có giảng: Ngay đoạn đầu kinh *Hoa Nghiêm* là các vị Đại Thiên Vương đang giảng về công đức của cái Pháp đó là gì, diễn dịch công đức của cái Pháp đó ra sao, đồng thời bảo cho đại chúng biết: "*Đức Phật không chỉ biết mỗi cái Pháp này của ta, mà Pháp Phật biết là vô lượng vô biên, còn ta chỉ biết mỗi loại này thôi*".

Họ đã tu thành một loại, không giống như Phật tu thành vô lượng vô biên loại. Họ vừa diễn dịch vừa giải thích, họ thường xuyên làm cái việc này.

Đệ tử: Cho nên Thầy xem: Vua Trời ở đó, rồi Trống Trời ở đó... toàn là Pháp cả! Cho nên môi trường huân tập của họ tốt hơn chúng con nhiều.

Thầy: Tốt hơn nhiều! Nhưng họ chịu không nổi cái cảnh... Ví dụ như môi trường của chúng ta ở đây cũng tương đối thanh tịnh, nhưng chịu không nổi cái cảnh **TÂM CON NGƯỜI KHÔNG ĐẶT Ở NƠI PHẬT!** Con nhìn từng người ở đây xem, có mấy ai tâm đặt nơi Phật?!

Đệ tử: Không ăn uống chơi bời thì cũng đi ôm thiền nào!

Thầy: Thế là giống hệt như môi trường hiện tại của chúng ta: Dù ở ngay bên cạnh Phật nhưng trong tâm không có Phật, thậm chí trong mắt cũng không có Phật, không nhìn thấy Phật!

Cho nên **Thiện hay Bất Thiện thì TÂM LÀM GỐC RỄ!** Tâm con hướng về cõi Thiện, hướng về cõi Ác, hướng về Phiền Nã Ma, hay hướng về Ngũ Phương Phật — mỗi người mỗi khác.

Theo lý mà nói, tâm của con là do **CON CÓ THỂ KIỂM SOÁT ĐƯỢC**, nhưng con người ta rất hay thả giông tâm mình, mặc cho cái tâm bay nhảy khắp nơi, chứ không chịu thu vén cái tâm đang đi lang bạt khắp nơi đó của mình. Cũng chẳng chịu quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, chỉ thích quy y Phiền Nã Ma, quy y Ngũ Âm Ma, quy y sự đi lang bạt khắp nơi!

Đệ tử: Hóa ra môi trường có tốt đến mấy mà tâm không đặt ở đó thì vẫn không được.

Thầy: Tâm làm gốc rễ! Con phải đặt tâm vào một chỗ, đặt tâm vào Cái Thấy Chân Thật — gọi là **Như Thực Kiến**. Đừng có thả rong tâm mình bay nhảy lung tung lang bạt khắp nơi, thả rong tâm mình như thế con không phải là một người bình thường đâu!

Đệ tử: Hôm qua chúng con cũng bảo: Học đoạn này mới thấy Thầy tu cao rồi Thầy kéo con lên, nhưng thực sự lúc kéo con lên có khi con lại không vui.

Thầy: Có chứ! Con người ta cứ cho rằng cái trò mình đang làm là cực kỳ đúng đắn: *"Ông bắt tôi làm cái đó, cái đó có gì vui đâu?"*.

Con có tốt đến mấy thì đó vẫn là vấn đề Chiều Kích (*Dimensions*): Không gian 1 chiều không biết chuyện 2 chiều, 2 chiều không biết chuyện 3 chiều. Con đứng ở 3 chiều con bảo cái ông 1 chiều: *"Anh phải làm thế này mới nâng chiều kích lên được"*. Ông ấy bảo: *"Tôi nâng chiều kích làm cái quái gì? Hiện tại tôi đang thấy rất tốt mà!"*.

Đệ tử: Đúng rồi, Thầy kéo ông ấy lên 2 chiều có khi ông ấy còn giận ngược lại ấy chứ!

Thầy: *"Tôi lên đó làm cái quái gì? Lên đó đồng nghĩa với việc tôi mất đi cái trước mắt tôi đang có, tôi phải tử thủ bảo vệ nó!"* — Rốt cuộc vẫn là một chuyện cực kỳ khó bề giải quyết.

Cho nên vẫn phải học tập! **Phải hiểu triệt để thế nào là Phật, thế nào là Ma; Phật có thể mang lại cho con cái gì, Ma có thể mang lại cho con cái gì.** Hơn nữa còn phải học tập các chiều kích khác nhau: Độ tự do của con lớn tới mức nào.

- Điểm 1 chiều: Độ tự do của con bằng Không!
- Đường 2 chiều: Ít nhất con có độ tự do trước sau.

- 3 chiều: Con có thể phát huy tự do trước sau trái phải!

Nghĩa là con muốn có độ tự do cao bao nhiêu thì con phải thăng hoa lên chiều kích cao bấy nhiêu. Nhưng nếu con người ta không học tập thì họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết, cứ luôn cho rằng vọng tưởng của mình là đúng đắn, luôn cho rằng cảm giác của mình không sai, hễ bộc phát một cái là lao ra ngoài liền!

Thầy nghe nói có những người đi vào khuôn viên trường học, chỉ tin vào vọng tưởng, đi theo cảm giác, hễ bộc phát một cái là lao ra ngoài, rồi cuộc chạy đến mức đông tây nam bắc mờ mờ mịt mịt mất phương hướng luôn!

Nếu làm đúng đắn thì **không dựa vào vọng tưởng**: Lôi tất cả bản đồ ra, ghi nhớ chính xác trọn vẹn, bản thân đi tới đâu là định vị chính xác tới đó, biết mình đang nằm ở vị trí nào trên cái bản đồ này. Con có tọa độ rồi thì con muốn đi tìm cực kỳ dễ dàng.

Nhưng chỉ sợ chưa hiểu cái gì đã chỉ tin vào vọng tưởng: "*Không sao, tôi biết rồi, tôi ngó qua một cái rồi!*". Ngó qua một cái mà bản thân chưa hiểu rõ thì có tác dụng gì?! "*Tôi cảm thấy được mà!*", xong rồi bộc phát một cái là lao đi.

Thế thì ai ai cũng như vậy cả, không phải chỉ riêng một người! Thậm chí bảy tám mươi tuổi rồi mà vẫn chơi cái trò này: **Chỉ tin vọng tưởng, đi theo cảm giác, bộc phát một cái là nói năng bừa bãi!**

Họ chẳng cần quan tâm câu nói đó có làm tổn thương người khác hay không, chẳng cần quan tâm câu nói đó có mang lại lợi ích cho người khác hay không, thậm chí chỉ muốn đánh gục người khác! Họ không phải muốn người khác giác ngộ, muốn người khác được tốt lành, mà mục đích là gì? **Phải đánh gục, đánh xui!** Không bảo đánh chết đánh tật người ta đã là may lắm rồi!

Thế mục đích là gì? "*Tao là anh hùng hảo hán, tao như thế này mới là đúng!*".

Nhớ kỹ: Giữa con người với con người ở thế gian rất hay xuất hiện những trạng thái này. Muốn thoát khỏi những trạng thái này thì con phải có **CHÁNH TRI CHÁNH KIẾN**.

Thế nào là Chánh Tri Chánh Kiến? Phải **Như Thực Tri, Như Thực Kiến!** Bất kỳ một chút một mảy nào cũng đều phải như vậy.

Cho nên trong kinh *Đại Bát Nhã*, đối với việc "Như Thực Kiến, Như Thực Tri" này, Đức Phật đã dành một dung lượng cực kỳ lớn để nói tỉ mỉ. Mỗi một chút một mảy con đều bắt buộc phải Thấy Như Thực như vậy.

Nhớ kỹ: Dành một dung lượng cực kỳ lớn để nói tỉ mỉ — thì con có thể biết nó quan trọng tới mức nào!

Khắc cốt ghi tâm lấy: Vào thời ban đầu chưa có giấy bút, tất cả kinh điển đều được khắc trên lá bời, lá cây, vỏ sò... Mọi người có biết kinh *Đại Bát Nhã* là một bộ kinh lớn cỡ nào không? Nếu dùng vỏ sò lá cây thời đó xếp lại, thì chỉ riêng một bộ kinh này đã chất đầy tất cả các phòng của chúng ta!

Cho nên thời đó người ta **cố gắng hết sức không nói lời thừa, cố gắng nén lại hết mức có thể**. Vậy mà trong trạng thái nén cực độ đó, Đức Phật vẫn dùng dung lượng lớn để nói tỉ mỉ — thì con có thể biết Như Thực Kiến quan trọng tới mức nào, Như Thực Tri quan trọng tới mức nào, thì mới đảm bảo con không bị sai! Bằng không con chắc chắn sẽ sai!

Dù cho chỉ sai một dấu chấm phẩy thôi — ví dụ bây giờ 100.000 món đồ, thầy gõ sai dấu chấm phẩy một cái, đặt sai vị trí một cái là không còn là 100.000 nữa, mà thành 10.000 liền! Nếu thầy đặt luôn dấu chấm phẩy lên đầu thì thành 0.x liền! Con bảo có đáng sợ không?! Chỉ là một dấu chấm phẩy đặt ở vị trí nào mà con số đã đảo lộn lung tung rồi!

Từ đó chúng ta nên biết **tuyệt đối không được sai!** Sai một điểm thôi là thất bại triệt để! Mấu chốt là chúng ta bước nào cũng sai, lúc nào cũng sai, sai đến mức bản thân còn chẳng biết mình sai ở đâu — cái đó mới là điều cực kỳ cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng đấy!